

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 20C/117/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6111204263
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 05. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Libuša Záthurecká
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2012:6111204263.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica, v konaní pred sudkyňou JUDr. Libušou Záthureckou v právnej veci navrhovateľa C. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom U. XXXX/XX, E., v konaní právne zastúpený JUDr. Štefanom Strakom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Krmanova 1, Košice proti odporcovi E. republika, v konaní zastúpená G. spravodlivosti SR, so sídlom Q. námestie XX, R., o zaplatenie 32 474,75 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 32 474,75 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z priznanej sumy odo dňa 26. 08. 2010 až do zaplatenia, trovy predbežného prerokovania nároku na náhradu škody vo výške 1167,24 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 4286,82 Eur, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Navrhovateľ uplatnil si návrhom od odporcu zaplatenie istiny 32 474,75 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 26. 08. 2010 až do zaplatenia, trovy predbežného prerokovania nároku na náhradu škody vo výške 1167,24 Eur a trovy právneho zastúpenia titulom náhrady škody, ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 58/69 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Odporca navrhol návrh v plnom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom navrhovateľa, písomnými vyjadreniami účastníkov konania, vylúchom účastníkov konania, vyčíslením trov právneho zastúpenia, uznesením W.:D.-XX/BOK-S-I-XXXX zo dňa XX. XX. XXXX, uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry VII/1 Gv 252/09-3795 zo dňa 30. 03. 2010, uznesením Okresného súdu Trnava Tp 122/004 zo dňa 25. 06. 2004, uznesením Krajského súdu Trnava Tp 122/2004 zo dňa 02. 09. 2004, príjmovým pokladničným dokladom P-035 zo dňa 30. 07. 2010, faktúrou č. FO XXXX/XXX splatnou dňa 13. 08. 2010 na sumu 36 614,06 Eur, vyúčtovaním trov právneho zastupovania vo veci ČVS:PPZ-11/BOK-S-I-2004, poštovými peňažnými poukazmi zo dňa 13. 06. 2006, zo dňa 12. 03. 2006, zo dňa 12. 12. 2007 a zo dňa 26. 01. 2007, zo dňa 03. 04. 2008, zo dňa 15. 01. 2008, zo dňa 03. 07. 2009, zo dňa 04. 09. 2007, potvrdením zo dňa 13. 05. 2010, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 23. 08. 2010 spolu s podacím lístkom, rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 7C/61/2011 zo dňa 28. 12. 2011, rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 13CO/51/2012, prehľadom úkonov právneho zastupovania a vyúčtovaním trov za obdobie 2004-2010.

Z návrhu navrhovateľa súd zistil, že dňa 31. 06. 2004 v R. R. vydal starší vyšetrovateľ špecialista PZ Prezídia policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru boja proti organizovanej kriminalite stred, oddelenia vyšetrovania uznesenie o vznesení obvinenia ČVS:PPZ-11/BOK-S-I-2004,

ktorým bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1 a 5 trestného zákona. Proti uzneseniu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho obhajcu dňa 02. 06. 2004 sťažnosť, ktorá bola uznesením č. k. 2Kv/22/2003-4440 zo dňa 04. 08. 2004 zamietnutá ako neopodstatnená.

Uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR č. VII/1 Gv 252/2009-3795 zo dňa 30. 03. 2010 bolo trestné stíhanie navrhovateľa zastavené ku skutku č. 1 a 4. Podľa § 215 ods. 1 písm. d/ TP, pretože je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený a vo vzťahu ku skutku 5.12 pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20. 04. 2010.

Keďže skutok, pre ktorý sa voči navrhovateľovi viedlo trestné konanie tento nespáchal a zároveň ďalší skutok, pre ktorý bolo vedené trestné konanie nie je trestným činom, uznesenie o vznesení obvinenia ČVS:PPZ-11/BOK-S-I-2004 zo dňa 21. 06. 2004 je nezákonným rozhodnutím orgánu štátu a štát zodpovedá navrhovateľovi za spôsobenú škodu.

Okrem nezákonného trestného stíhania zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú navrhovateľovi nezákonnou väzbou. Navrhovateľ bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu F. sp. zn. Tp/122/2004-82 zo dňa 25. 06. 2004. Uznesenie bolo na základe sťažnosti podanej navrhovateľom zrušené uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 4Tpo/64/2004 zo dňa 02. 09. 2004. V odôvodnení uznesenia bolo poukázané na skutočnosť, že za obdobie 14 mesiacov neboli zistené a zadokumentované žiadne poznatky, z ktorých by plynulo, že by niektorý z obvinených priamo alebo nepriamo sa pokúsil alebo prejavil zámer ovplyvniť alebo mariť dokazovanie skutočností dôležitých pre trestné konanie. Dôvody väzby nikdy neexistovali a táto bola dôsledkom svojvôle príslušných orgánov štátu. Obmedzenie osobnej slobody navrhovateľa trvalo od 22. 06. 2004 do 02. 09. 2004 spolu 72 dní a vykonávalo sa v Ústave na výkon väzby v U..

V súvislosti s nezákonným trestným stíhaním a nezákonnou väzbou vznikla navrhovateľovi značná škoda, musel čeliť takmer šesťročnému stavu právnej neistoty a strachu z možného odcudzenia za skutok, ktorý nespáchal, resp. ktorý ani nie je trestným činom. Trestné stíhanie ako aj nezákonné obmedzenie osobnej slobody navrhovateľa kolúznou väzbou nezmazateľným spôsobom zasiahlo do jeho osobného, rodinného a pracovného života. Prejavilo sa aj podstatným oslabením dôvery navrhovateľa orgánov SR, ktoré sú povinné vykonávať svoju činnosť v medziach ústavy zákonným spôsobom. Okrem vyššie spomenutých škôd, ktoré sú najmä nemajetkovou ujmom bola navrhovateľovi nezákonnými rozhodnutiami o vznesení obvinenia a o väzbe spôsobená škoda v podobe trov obhajoby v trestnom konaní - odmene zaplatenej advokátovi vo výške 36 614,06 Eur a straty na zárobku počas trvania väzby vo výške 1563,65 Eur.

Navrhovateľ dňa 23. 08. 2010 v súlade s § 9 zákona č. 58/69 Z. z. podal MS SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, na ktorú príslušný orgán neodpovedal a lehota na predbežné prerokovanie uplynula dňa 24. 02. 2011.

Súd vo veci vydal platobný rozkaz, proti ktorému podal odpor odporca. Z odporu odporcu bolo zistené, že uvedený nárok navrhovateľa je potrebné posúdiť podľa zákona č. 58/69 Z. z. z dôvodu, že rozhodnutia o vznesení obvinenia a o väzbe boli vydané za účinnosti tohto zákona. S poukazom na § 4 ods. 1 citovaného zákona predpokladom zodpovednosti štátu za škodu je splnenie podmienok a to nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Tieto predpoklady musia byť splnené kumulatívne, ak čo len jedna z podmienok nie je splnená základ nároku nie je daný. Podľa názoru odporcu nie je možné za nezákonné rozhodnutie považovať uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nebolo po právoplatnosti zrušené pre nezákonnosť a preto nespĺňa atribúty nezákonného rozhodnutia, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 4 ods. 1 zákona. Nie je preukázané, že by akýkoľvek orgán v trestnom konaní nedovoleným spôsobom zasiahol do práv navrhovateľa pokiaľ vykonávali dôvodné procesné úkony predpokladané právnym poriadkom a neprekročili zákonom stanovené medze, nie je možné hovoriť o nesprávnom postupe týchto orgánov. Zastavenie trestného stíhania automaticky neznamená, že orgány činné v trestnom konaní postupovali nesprávne, resp. nezákonne a preto nezákonnosť nemožno vyvodiť len z titulu zastavenia trestného stíhania. Trestné stíhanie zastavil orgán činný v trestnom konaní nie súd. Možnosť odlišného posúdenia právneho a skutkového stavu orgánmi činnými v trestnom konaní pri vznesení obvinenia a pri príprave

obžaloby je zákonom predpokladaný, jeho dôsledkom nie je popretie celej fázy prípravného konania. Odporca odmieta posúdiť postup orgánov činných v trestnom konaní ako nesprávny, len z titulu zastavenia trestného stíhania, a to najmä v tak obsiahlom a náročnom trestnom konaní ako bolo predmetné konanie.

V odôvodnení uznesenia č. VII/1 Gv 252/2009-3795 zo dňa 30. 03. 2010, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo prokuratúra nespochybnila dôvodnosť a zákonnosť vznesenia obvinenia konštatovala, že pre vznesenie obvinenia postačuje, aby zistené skutočnosti nasvedčovali, že bol spáchaný trestný čin, ktorý spáchala určitá osoba. K záveru o spáchaní trestného činu určitou osobou stačí vyšší stupeň pravdepodobnosti, ktorý však musí byť konkrétny zistenými skutočnosťami dostatočne odôvodnený. Nie je však potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná ako v prípade obžaloby.

Odporca mal za to, že návrhom a prílohami nie je preukázaný vznik majetkovej škody. Navrhovateľ doložil faktúry za právne služby, ktoré sú vyúčtovaním trov obhajoby za zastupovanie v trestnom konaní vedenom na Úrade boja proti organizovanej kriminalite v Q.. Z obsahu návrhu a príloh je zrejmé, že trestné stíhanie viedol Úrad boja proti organizovanej kriminalite v Banskej Bystrici a je nevyhnutné ustáliť, že navrhovateľ preukazuje vznik trov v inom trestnom konaní.

Bola doložená zmluva o právnej pomoci zo dňa 07. 07. 2004, na základe ktorej mal byť navrhovateľ v trestnom konaní zastúpený obhajcom. Zmluvu podpísala E., bytom E. a zmluvu je preto možné hodnotiť ako zmluvu v prospech tretej osoby, t. j. navrhovateľa, pričom záväzok uhradiť odmenu obhajcovi vznikol E. C.. Prípadná škoda tak nevznikla navrhovateľovi a preto nie je ani aktívne legitimovaný na uplatnenie nároku.

Nie je preukázané, že obhajca navrhovateľa vykonal všetky úkony právnej služby tak, ako ich vyúčtoval, tieto súd nadhodnotené, napríklad faktúra č. FO-XXXX/XXX uvádza, že advokát si zaúčtoval poradu s klientmi (zastupoval troch obvinených W., G., C.). V zmysle § 16 ods. 1 písm. a/ vyhlášky MS SR 163/2002 Z. z. prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom sa považuje za jeden úkon právnej služby a preto za poradu s klientmi dňa 09. 07. 2004 mu nemohol vzniknúť nárok na odmenu, lebo odmena už bola zahrnutá do úkonu prevzatie a príprava zastúpenia, ku ktorému malo dôjsť tiež dňa 09. 07. 2004. Odporca podobne registruje množstvo nadhodnotených a nepreukázaných úkonov, avšak z dôvodu rozsiahlosti materiálu vyjadrovať sa k nim nepovažuje za účelové. Návrh navrhuje zamietnuť už z dôvodu nepreukázania základu nároku.

Predloženie potvrdenia o zamestnaní nie je dostatočným preukázaním existencie zamestnaneckého vzťahu navrhovateľa a ani výšky jeho straty na zárobku. Nevyplýva z neho, či ide o sumu brutto alebo netto. Škodou môže byť len čistá mzda, keďže iba tá môže naplňať charakteristiku pojmu škoda.

Čo sa týka uplatnenia úrokov z omeškania nemohol štát dostať do omeškania skôr ako márnym uplynutím šesťmesačnej lehoty určenej na predbežné prerokovanie nároku.

Navrhovateľ sa k odporu odporcu vyjadril. K nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia poukázal na nesprávny výklad zo strany odporcu s poukazom na rozhodnutia NS SR ako aj nižších súdov (1Cdo/59/1993) a v zmysle ktorého zastavenie trestného konania a oslobodenie spod obžaloby majú rovnaké dôsledky podľa § 4 zákona č. 58/69 Z. z. ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nim došlo z určitých dôvodov, a to preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. Zároveň poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 1CZ/6/1990, uznesenie 4MCdo/15/2009 a preto vzhľadom i na vyššie citované rozhodnutia, či bol naplnený predpoklad existencie nezákonného rozhodnutia nie je možné posúdiť inak ako je uvedené vo vyššie citovaných rozhodnutiach a s prihliadnutím na príslušné ustanovenia zákona § 4 ods. 1, § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 je nepochybné, že uznesenie ČVS:PPZ-11/BOK-S-1-2004 zo dňa 21. 06. 2004 je nezákonným rozhodnutím, ktoré bolo pre jeho nezákonnosť zrušené príslušným orgánom, a to uznesením VII/1 Gv 252/2009-3795 zo dňa 30. 03. 2010, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené. Rovnako nezákonným rozhodnutím vzhľadom na zastavenie trestného stíhania je aj uznesenie Okresného súdu Trnava č. k. Tp/122/2004 zo dňa 25. 06. 2004, ktorým bol navrhovateľ vzatý do kolúznejskej väzby. Nezákonnosť tohto rozhodnutia vyplýva priamo ex lege z § 5 ods. 1 zákona č. 58/69 Z. z.

Pokiaľ odporca uvádza, že nie je preukázané, že by akýkoľvek orgán v trestnom konaní nedovoleným spôsobom zasiahol do práv navrhovateľa, pokiaľ vykonávali dôvodné procesné úkonu predpokladané právnym poriadkom je absolútne neprijateľné, aby odporca komentoval 72 dní trvajúcu väzbu a šesť rokov trvajúce trestné konanie v súvislosti s ktorým bol navrhovateľ odpočúvaný a jeho obvyklý spôsob života bol obmedzený zásadnými spôsobmi, a to všetko vykonávané bezdôvodne na nevinnom človeku, že nie je preukázané, že by bolo zasiahnuté do jeho práv. Už vyššie citované orgány zásadným spôsobom zasiahli do základných práv navrhovateľa do jeho osobnej slobody, súkromia a prekročili zákonom stanovené medze pri výkone svojej právomoci, ktoré vykonávali vo vzťahu k osobe, ktorá sa nedopustila žiadneho trestného činu.

Považuje za neprijateľný názor, ktorý odporca prezentuje, že výlučne na základe podozrenia, ktoré sa následne ukáže ako nepravdivé môžu orgány v trestnom konaní stíhať dokonca zatvoriť do kolúznej väzby kohokoľvek, pričom v prípade, ak sa preukáže, že stíhaná osoba nespáchala trestný čin, nemusia za svoje rozhodnutia niesť žiadnu zodpovednosť, pokiaľ vykonávali procesné úkony predpokladané trestným poriadkom. K takémuto chápaniu nezodpovedá koncepcia trestného poriadku, ktorý je založený na zásade stíhania výlučne zo zákonných dôvodov. Navrhovateľ zastáva názor, že zistené skutočnosti v rámci trestného konania vedené pod ČVS:PPZ-11/BOK-S-I-2004 nikdy nezakladali dostatočne odôvodnený záver o tom, že by navrhovateľ spáchal akýkoľvek trestný čin. Naopak snažili sa tieto skutočnosti zistiť počas šiestich rokov jeho trestného stíhania, pričom snaha bola neúspešná a došlo k zastaveniu trestného stíhania. Navrhovateľ sa nikdy nebránil spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní a uvedené skutočnosti, ku ktorým bol vypočúvaný mohol objasniť aj ako svedok a teda ak mal prispieť k odhaleniu trestných činov spáchaných inými osobami jeho trestné stíhanie nebolo nutné. Odporca nijakým spôsobom nezdokladoval, z akého právne relevantného dôvodu bol vlastne navrhovateľ trestne stíhaný, resp. dôkazom, ktorý zakladal údajne dôvodné podozrenie o tom, že trestný čin spáchal. Podľa navrhovateľa takýto dôkaz neexistuje, o čom svedčí aj skutočnosť, že trestné stíhanie bolo zastavené.

Pokiaľ odporca v odpore uviedol, že trestné stíhanie dokonca zastavil orgán činný v trestnom konaní a nie súd ... s týmito skutočnosťami sa navrhovateľ nestotožňuje a považuje ich za neschopnosť odporcu pomenovať veci správnymi výrazmi. Predovšetkým samotná skutočnosť, že právny a skutkový stav bol jednotlivými orgánmi činnými v trestnom konaní pri vznesení obvinenia posúdený odlišne znamená, že jeden z týchto orgánov posúdil vec správne a druhý nesprávne a ten orgán sa musí zodpovedať za nezákonné rozhodnutie. Táto zodpovednosť nie je negovaním fázy prípravného konania, ako to nesprávne uvádza odporca, ale je dôsledkom zodpovednosti za nezákonné stíhanie osoby, ktorá nespáchala trestný čin.

K výške škody uviedol, že doložil faktúry za poskytnuté právne služby a pokiaľ bolo namietané, že ide o faktúry za služby v trestnom konaní vedenom na Úrade boja proti organizovanej kriminalite v Žiline. Faktom je, že nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané v Banskej Bystrici a celé prípravné konanie viedol vyšetrovací tím policajného útvaru na vyčlenenom pracovisku v Žiline. Navrhovateľovi nie je známe, prečo sa príslušné policajné orgány rozhodli vydať uznesenie o vznesení obvinenia v Banskej Bystrici, kde sa následne nevykonávali žiadne procesné úkony a prečo sa celé vyšetrovanie vykonávalo v Q. a o jeho vzatí do väzby rozhodol Okresný súd F.. O tom, že sa jedná o to isté trestné konanie voči navrhovateľovi ako obvinenému svedčí jeho identifikácia tým istým číslom konania ČVS:PPZ-11/BOK-S-I-2004, ktorá je zhodná na všetkých dokladoch priložených k návrhu a navrhovateľ nežiada náhradu škody, ktorá by sa týkala iného trestného konania.

Čo sa týka námietok, a to podpísanie zmluvy o právnej pomoci navrhovateľ z objektívnych dôvodov nemohol podpísať zmluvu o právnej pomoci dňa 06. 07. 2004 ani vystaviť plnomocenstvo na svoju obhajobu, keďže sa nachádzal vo väzbe. Trestný poriadok pozná inštitút tzv. osôb so samostatnými obhajovacími právami, ktorou je okrem iného práve manžel obvineného, čo je v prípade navrhovateľa E. C., ktorá mu zvolila obhajcu. Vzhľadom na vyjadrenie odporcu k uvedenej zmluve o právnej pomoci, že záväzkový vzťah medzi advokátom a E. C. navrhovateľ u viedol, že jednak osoba so samostatnými obhajovacími právami predsa volí obhajcu obvinenému a nie sebe a okrem toho ide o manželov, ktorí sú podľa § 145 ods. 2 OZ oprávnení a povinní z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí spoločne a nerozdielne. Poukázal na ustanovenie § 511 a § 513 OZ.

Čo sa týka námietok k výške škody, že ide množstvo nadhodnotených a nepreukázaných úkonov, ale z dôvodu obsiahlosti materiálu sa k nim nepovažuje za účelné vyjadrovať. Navrhovateľ uviedol, že trvá na

tom, že vyúčtovania sú správne a odporca nepreukázal, akýkoľvek právne relevantný dôvod, prečo by mali byť dané úkony spochybňované. Vyjadrenie odporcu v tejto časti je nekonkrétne, nepreskúmateľné. Vo vzťahu k úkonom vykonaným do 31. 12. 2004 sa použije vyhláška č. 163/2002 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2005 sú trovy počítané podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Ide o stíhanie pre tzv. obzvlášť závažný zločin spadajúci do najvyššej sadzby pre účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta, t. j. 1/3 výpočtového základu. Podľa vyhlášky č. 163/2002 Z. z. 150,50 Eur za jeden úkon a 1/6 výpočtového základu podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z., kde odmena rástla postupne s 83,03 Eur za úkon v roku 2005 na 120,23 Eur, za úkon v roku 2010. V danom prípade išlo o spoločnú obhajobu troch obvinených C. W. a spoluobvinených B. G. a C. C. a táto skutočnosť je podstatná pre konanie a má za následok zníženie tarifnej odmeny za trovy obhajoby o 20 % v súlade s § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a v súlade s § 17 ods. 2 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. Predmetom konania je teda tarifná odmena znížená u navrhovateľa o 20 %, ale predmetom nie je náhrada škody, ktorá bola spôsobená obvineným G. a C., keďže boli podané samostatné návrhy.

Odporcom je Slovenská republika, za ktorú koná štátny orgán MS SR, ktorého povinnosťou je okrem iného chrániť ústavou garantované práva fyzických a právnických osôb medzi ktoré patrí aj ústavné právo článok 46 ods. 3 na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu. Toto ústavné právo sa vo vzťahu k nezákonnému stíhaniu navrhovateľa vykonáva zákonom č. 58/69 Z. z., ktorý ukladá povinnosť odporcovi, aby nárok na náhradu škody predbežne prerokoval. Odporca mal dostatočný čas, keďže ide o polročnú lehotu, aby tento nárok predbežne prerokoval a zistil skutočnú výšku škody podľa jednotlivých úkonov právnych služieb a tieto namietať. Poukázal, že odporca len na urgenciu zo dňa 01. 02. 2011 posledný deň lehoty predbežne žiadosť prerokoval tak, že nárok zamietol bez odôvodnenia. Ani po začatí konania nie je odporca schopný vyjadriť sa ku konkrétnym úkonom právnych služieb, kde výhrady sa pohybujú len vo všeobecnej rovine.

K námietkam ušlého príjmu odporca uvádza, že predloženie potvrdenia o zamestnaní nie je dostatočným preukázaním existencie zamestnaneckého vzťahu navrhovateľa a ani jeho straty na zárobku s tým, že opätovne len odporca vyslovuje nejakú indíciu bez reálneho dôvodu. Ako môže odporca spochybňovať zamestnanie navrhovateľa, keď predmetom trestného stíhania mala byť údajná trestná činnosť v prospech zamestnávateľa navrhovateľa D. TRK., a. s. a odporca neuvádza v čom spočívajú jeho pochybnosti. Z predmetného potvrdenia vyplýva, že navrhovateľovi nebola vyplatená mzda z dôvodu vyšetrovacej väzby za mesiac júl 2004 vo výške 12 094,-- Sk a august 2004 vo výške 30 000,-- Sk.

Z výpovede právneho zástupcu odporcu bolo zistené, že poukazujú na judikatúru ČR III.US 165/2002 s tým, že orgány činné v trestnom konaní zastavili trestné stíhanie už v prípravnom konaní a teda je aplikovateľné dané rozhodnutie ústavného súdu. Čo sa týka zmluvy o právnej pomoci, ktorú uzavrela manželka navrhovateľa v prípade, že by mali zrušené BSM a bolo by manželstvo rozvedené plnil by navrhovateľ za niekoho iného. Procesné oprávnenie zvoliť si obhajcu je možné aj bez zmluvy o právnej pomoci. Keďže obhajoba nebola povinná mohli vzniknúť len trovy nutnej obhajoby (rozhodnutia NS SR R24/1992, R70/1994) s tým, že je potrebné zamerať sa na účelnú ochranu obvineného, či bola nevyhnutná a účelná. Zároveň trval na tom, že spochybňujú úkony ako také, keďže nie je preukázané, že boli aj vykonané.

Navrhovateľ uviedol, že odporcom uvádzané rozhodnutia NS SR z roku 1990 a 1993 ako aj ustálená súdna prax aplikuje právo na náhradu škody aj v prípadoch, keď nejde o nutnú obhajobu v súlade s článkom 46 ods. 3 Ústavy SR.

Čo sa týka námietok nepreukázania úkonov právnej pomoci bol predložený do spisu prehľad všetkých vykonaných úkonov v rámci trestného konania od roku 2004 spolu s ich vyúčtovaním s tým, že každý úkon je doložený kópiami príslušných dokumentov, ktoré preukazujú, že úkony boli vykonané. K spochybňujúcim argumentom odporcu o vykonaní niektorých úkonov ich správnosti vyúčtovania všetky tieto námietky uplatnil odporca aj v konaní Okresného súdu R. R. sp. zn. 7C/61/2011, kde sa konalo o návrhu I.H. G. spoluobvineného navrhovateľa voči ktorému bolo tiež zastavené trestné stíhanie. V danom konaní súd overil vykonanie jednotlivých úkonov prostredníctvom policajného orgánu vykonávajúceho vyšetrovanie a vykonal aj dôkladnú analýzu jednotlivých úkonov. Navrhovateľa v záujme urýchlenia konania upravil predložený prehľad úkonov ako aj vyúčtovanie trov na pojednávaní dňa 15. 03. 2012 tak, aby zodpovedal rozhodnutiu súdu v rozsudku sp. zn. 7C/61/2011.

Odporca žiadal, aby súd podľa § 450 OZ znížil náhradu škody, keďže sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa v tom, že škoda nebola spôsobená úmyselne a vznikla v dôsledku plnenia si povinností orgánov činných v trestnom konaní, ktoré reagovali na konkrétnu dôkaznú situáciu na skutočnosť, že nebola podaná obžaloba a trestné stíhanie bolo zastavené. Majú za to, že trovy obhajoby neboli účelne vynaložené a i vzhľadom na pomery navrhovateľa, ktoré boli nadštandardné vzhľadom k tomu, že mal v hotovosti zaplatiť za trovy 36 000 Eur.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

Podľa § 2 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní. Podľa § 3 zákona č. 58/1969 Zb., ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., prvá veta, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom.

Podľa § 10 zákona č. 58/1969 Zb., ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Vznik zodpovednosti sa viaže na existenciu určitých skutočností alebo skutkových relácií, ktoré určuje zákon a súhrn ktorých tvorí zákonnú skutkovú podstatu protiprávneho činu (zodpovednostnú skutkovú podstatu). Prvkami skutkovej podstaty, naplnenie ktorej má za následok vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sú:

1. subjekt (orgán štátu),
2. predmet (nezákonným rozhodnutím porušený právny vzťah),
3. správanie subjektu (jeho rozhodnutie),
4. výsledok spočívajúci v škode,
5. príčinná súvislosť medzi správaním (rozhodnutím) a výsledkom (škodou) a
6. protiprávnosť - nezákonnosť.

Pre vznik tejto zodpovednosti musia byť splnené všetky zákonom vyžadované podmienky. Poškodený musí využiť možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť (§ 3 zákona č. 58/1969 Zb.) a musí ísť o rozhodnutie právoplatné, pretože len právoplatné rozhodnutie zakladá zodpovednosť. Až právoplatnosť rozhodnutia vylučuje možnosť jeho nápravy riadnym opravným prostriedkom a je definitívne a záväzné pre účastníkov aj orgány a vykonateľné (§ 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.).

K jednotlivým predpokladom zodpovednosti súd uvádza, že v danom prípade je splnená podmienka subjektu, t. j. orgánu štátu (orgán činný v trestnom konaní a súd), ktorý vydal rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o vzatí do väzby), čím prejavil svoje oprávnenie a povinnosť

rozhodovacieho charakteru, uplatňované pri ochrane porušených alebo ohrozených subjektívnych práv jednotlivcov, fyzických alebo právnických osôb (splnenie 2. a 3. podmienky). Uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o vzatí do väzby vydané orgánom činným v trestnom konaní (policajtom - vyšetrovateľom) a súdom spôsobili navrhovateľovi škodu spočívajúcu v obrane jeho práv a právom chránených záujmov (osobná sloboda), t. j. trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní, čím bol splnený aj štvrtý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť, tá spočíva v tom, že bez vznesenia obvinenia by navrhovateľovi nebola vznikla škoda spočívajúca vo formálnej obhajobe (obhajobe právnym zástupcom) s následnou náhradou trov právneho zastúpenia. Príčinná súvislosť predstavuje *condicio sine qua non*, t. j. podmienku, bez ktorej by následok vôbec nebol nastal (alebo nastal iným spôsobom), ak by nedošlo k prejavu vôle (konaniu či opomenutiu).

Ďalej je preto potrebné skúmať, či uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonné a či následným uznesením o zastavení trestného stíhania, pretože je nepochybné, že skutok nespáchal navrhovateľ a pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenia veci, možno považovať za uznesenie, ktorým sa predchádzajúce uznesenie zrušilo pre jeho nezákonnosť.

Zákon pojem nezákonnosti rozhodnutia nedefinuje, preto je potrebné tento pojem vykladať vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu. Zákonosť alebo nezákonnosť rozhodnutia je otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom a nie otázkou subjektívnych alebo objektívnych faktorov, ktoré viedli k porušeniu tohto súladu. Nezákonnosť je výlučne otázkou vzťahu rozhodnutia a zákona, a to otázkou nezhody medzi rozhodnutím a zákonom. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu E. republiky sp. zn. XMCdo XX/XXXX zistenie nezákonnosti je vecou konkrétného posúdenia okolností prípadu. Pri aplikácii sa treba pridrižovať toho, že ide o všeobecný a obsahovo aj rozsahovo pružný pojem. Zároveň treba rešpektovať aj skutočnosť, že tento pojem zákon osobitne neobmedzuje. Aj napriek tomu, že pojem nezákonné rozhodnutie nie je v zákone definovaný, je však možné konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa dá rozumieť akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, alebo záväzkami Slovenskej republiky, vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom.

Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematický a teleologický. [...] Z hľadiska výkladu teleologického, vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia trestné konanie končí. To znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa zároveň z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným). Výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, a zároveň to znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené zastavením trestného stíhania treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnúť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takej situácii nie je rozhodné, ako orgány činné

v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu. Systematickým a logickým extenzívnym vykladom súdna judikatúra dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 183/2009).

Z uznesenia Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odbor boja proti organizovanej kriminalite Stred, oddelenie vyšetrovania, o vznesení obvinenia sp. zn. ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 zo dňa 21. 06. 2004 súd zistil, že voči navrhovateľovi ako obvinenému bolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. v jednočinnom súbehu s trestným činom skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1 a 5 zákona č. 140/1961 Zb. V priebehu vyšetrovania z výpovedi svedkov a obvinených a z listinných dôkazov získaných v rámci vyšetrovania vyšetrovateľ zistil, že B. je dôvodne podozrivý zo spáchania vyššie uvedených trestných činov. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote navrhovateľ sťažnosť. Prokurátor Krajskej prokuratúry v F. uznesením sp. zn. 2 Kv 22/03-4440 zo dňa 04. 08. 2004 sťažnosť zamietol z dôvodu, že v postupe vyšetrovateľa nebolo zistené také pochybenie, ktoré by odôvodňovalo zrušiť napadnuté uznesenie. Sťažnosť nebola dôvodná, pretože na vznesenie obvinenia v zmysle Trestného poriadku postačuje, ak na základe zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že určitá osoba spáchala trestný čin. Tento záver nemusí byť bez pochybností, stačí vyšší stupeň pravdepodobnosti.

Uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 252/09-3795 zo dňa 30. 03. 2010 bolo trestné stíhanie vedené proti navrhovateľovi pre trestný čin § 185a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný v jednočinnom súbehu s trestným činom skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1 a 5 zákona č. 140/1961 Zb. zastavené z dôvodu, že je nepochybné, že skutok nespáchal navrhovateľ a že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Z odôvodnenia uvedeného uznesenia súd zistil, že o trestný čin ide vtedy, ak sú súčasne naplnené obligatórne podmienky, ktorými sú protiprávnosť činu a znaky skutkovej podstaty. Najvýznamnejším znakom subjektívnej stránky (ako obligatórneho znaku skutkovej podstaty) je zavinenie, ktoré podmieňuje trestnú zodpovednosť. Zavinenie ako vnútorný psychický vzťah páchatel'a trestného činu ku skutku, ktorý spáchal je nutné vždy dokazovať, nie je možné sa uspokojiť len s domnienkami. V trestnom zákone sa uplatňuje princíp zodpovednosti za zavinenie a platí zásada, že bez zavinenia niet trestného činu ani trestu, nejde teda o trestnú zodpovednosť. Obvinený C. C. svojím konaním nenaplnil skutkové podstaty trestných činov, z ktorých bol obvinený, a preto bolo trestné stíhanie zastavené.

Z uznesenia Okresného súdu F. č. k. Tp 122/2004 - 82 zo dňa 25. 06. 2004 súd zistil, že navrhovateľ bol z dôvodu existencie hrozby ovplyvňovania svedkov z jeho strany a z dôvodu, že jeho pobyt na slobode by mohol mariť vyšetrovanie, vzatý do väzby dňa 22. 06. 2004. Navrhovateľovi bola osobná sloboda obmedzená dňa 22. 06. 2004 o 6.00 hod. a zadržaný bol dňa 22. 06. 2004 o 20.20 hod. Proti uzneseniu Okresného súdu F. podal v zákonnej lehote navrhovateľ sťažnosť. Uznesením Krajského súdu F. č. k. 4Tpo 64/04 - 193 zo dňa 02. 09. 2004 bolo uznesenie Okresného súdu F. č. k. Tp 122/2004 - 82 zo dňa 25. 06. 2004 zrušené z dôvodu, že neboli zistené a zadokumentované žiadne poznatky, z ktorých by plynulo, že by sa navrhovateľ priamo alebo nepriamo pokúsil alebo aspoň prejavil zámer ovplyvniť či mariť dokazovanie skutočností dôležitých pre trestné konanie. Prvoradým predpokladom pre zákonné použitie niektorého z dôvodov väzby vo vzťahu ku konkrétnej trestne stíhanej osobe je existencia „konkrétnych skutočností“, ktoré robia reálnym nebezpečenstvo, resp. obavu, že nastane niektorý z následkov. Samotný pojem „konkrétne skutočnosti“ vylučuje, aby bol niektorý z dôvodov väzby použitý v trestnom konaní len na základe objektívnymi zisteniami nepodložených, neistých, hmlistých a dostatočne neodôvodnených podozrení, domnienok a predpokladov, pretože by to viedlo k neodôvodneným zásahom do Ústavou Slovenskej republiky garantovaných ľudských práv a slobôd a súčasne k procesno - právnemu prekročeniu princípov riadneho a spravodlivého procesu. Zákonom požadované „konkrétne skutočnosti“ musia mať teda takú povahu, aby boli dostatočným a rozumným

podkladom pre odôvodnenie obavy vzniku ovplyvňovania svedkov a obvinených a marenia priebehu konania. Vzhľadom na to, že „konkrétne skutočnosti“ neboli v priebehu vyšetrovania preukázané, súd uznesením prepustil navrhovateľa na slobodu.

Súd vzhľadom na vyššie uvedené ako aj s poukazom na judikatúru vyššie uvedenú považoval uznesenie vyšetrovateľa prezídia PZ - Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor boja proti kriminalizovanej kriminalite Stred, oddelenie vyšetrovania o vznesení obvinenia ČVS:PPZ-11/BOK-S-I-2004 zo dňa 21. 06. 2004 za nezákonné rozhodnutie, ktorým bola navrhovateľovi spôsobená škoda. Uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR VII/1 Gv 252/2009-3795 zo dňa 30. 03. 2010 bolo trestné stíhanie vedené proti navrhovateľovi zastavené. Uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 21. 06. 2004 tak bolo zrušené pre jeho nezákonnosť, pretože s prihliadnutím na konkrétne okolnosti navrhovateľ trestný čin nespáchal a trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté.

V konaní nebola sporná skutočnosť pokiaľ bolo namietané, že išlo o vyúčtovanie trov obhajoby za konanie vedené v Žiline a nie v R. R.. Pokiaľ bolo predložené vyúčtovanie trov obhajoby v trestnom konaní tieto trovy súvisia s uplatneným nárokom na náhradu škody z predmetného trestného vyššie uvádzaného konania.

Súd preskúmal vyčíslené trovy právneho zastúpenia v súlade s vyhláškou MS SR č. 163/2002 Z. z. a č. 655/2004 Z. z. a pokiaľ boli námietky odporcu k úkonom právnej služby za výsluchy, ktoré sa nekonali a nemajú byť priznané podľa uvádzaných vyhlášok možno právnemu zástupcovi priznať odmenu v rozsahu 1 ak bolo pojednávanie odročené. Oba právne predpisy ustanovujú, že možno postupovať analogicky v prípadoch, ktoré vyhláška neupravuje. Súd vychádzal z toho, že ak sa výsluch nevykonal z dôvodu neprítomnosti svedka možno analogicky priznať právnemu zástupcovi odmenu v rozsahu 1 ako keby došlo k odročeniu pojednávania z dôvodu neprítomnosti účastníka konania.

Súd priznal jednotlivé úkony od roku 2004 nasledovne:

Za rok 2004 po preskúmaní jednotlivých úkonov a po uplatnení si úkonov navrhovateľom po vykonaní dokazovania v konaní sp. zn. 7C/61/2011, ktoré boli upravené nasledovné úkony:

- porada s klientmi (09. 07. 2004) 120,39 Eur
- oznámenie o prevzatí zastupovania, požiadavka obhajoby 120,39 Eur
- právna analýza, získanie dokumentov a výsluchov 120,39 Eur
- paušálna náhrada za úkony právnej služby 121,89 Eur
- náhrada za vyhotovenie kópií spisových materiálov 66,39 Eur
- účasť na výsluchu obvinených: L.r (23. 09. 2004) 361,18 Eur
- účasť na výsluchu obvineného T. (12. 12. 2004) 141,21 Eur

Za úkony právnej služby v roku 2005 priznal súd právnemu zástupcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 1 643,40 Eur spolu s daňou z pridanej hodnoty vo výške 19 %, t. j. 1 955,65 Eur a režijný paušál za 26 úkonov (1 úkon á 4,98 Eur) a cestovné a náhradu za stratu času (bez DPH) vo výške 1 079,19 Eur.

Za rok 2006 súd priznal právnemu zástupcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 2 748,88 Eur spolu s daňou z pridanej hodnoty vo výške 19 %, t. j. 3 271,17 Eur a režijný paušál za 19 úkonov (1 úkon á 5,44 Eur) a cestovné a náhradu za stratu času (bez DPH) vo výške 898,74 Eur. Trovy právneho zastúpenia za rok 2005 predstavujú výšku 4 273,27 Eur.

Za úkony právnej služby v roku 2007 priznal súd právnemu zástupcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 2 760,14 Eur spolu s daňou z pridanej hodnoty vo výške 19 %, t. j. 3 284,57 Eur a režijný paušál za 36 úkonov (1 úkon á 5,90 Eur) a cestovné a náhradu za stratu času (bez DPH) vo výške 1 414,52 Eur.

Za úkony právnej služby v roku 2008 priznal súd právnemu zástupcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 2 593,13 Eur spolu s daňou z pridanej hodnoty vo výške 19 %, t. j. 3 085,82 Eur a režijný paušál za 30 úkonov (1 úkon á 6,30 Eur) a cestovné a náhradu za stratu času (bez DPH) vo výške 1 414,74 Eur.

Za úkony právnej služby v roku 2009 priznal súd právnemu zástupcovi trovy právneho zastúpenia a režijný paušál za 25 úkonov vykonaných po 01. 06. 2009 (1 úkon á 6,95 Eur) vo výške 5 018,92 Eur

spolu s daňou z pridanej hodnoty vo výške 19 %, t. j. 5 972,51 Eur a režijný paušál za 4 úkony do 31. 05. 2009 (1 úkon á 6,30 Eur) a cestovné a náhradu za stratu času do 31. 05. 2009 (bez DPH) vo výške 651,16 Eur. Trovy právneho zastúpenia za rok 2009 predstavujú výšku 6 323,67 Eur.

Za úkony právnej služby v roku 2010 priznal súd právnemu zástupcovi trovy právneho zastúpenia (4 x 96,18 Eur), režijný paušál za 4 úkony právnej služby (1 úkon á 7,21 Eur), cestovné a náhradu za stratu času (158,42 Eur) spolu s daňou z pridanej hodnoty vo výške 19 %, t. j. 680,66 Eur.

Právny zástupca navrhovateľa vyúčtoval aj výdavky za vyhotovenie kópií spisov (?), ktoré preukázal zaplateným šekovým poukazom nasledovne:

- rok 2006	7,06 Eur
- rok 2007	2,64 Eur
- rok 2008	2,01 Eur
- rok 2009	6,67 Eur

Spolu (bez DPH)	18,38 Eur

Z uvedenej sumy si právny zástupca uplatnil aj daň z pridanej hodnoty vo výške 19 %, ktorú však súd priznal iba za vyhotovenie kópií vyhotovených po 01. 06. 2009, t. j. za rok 2009 (kópie boli vyhotovené dňa 04. 06. 2009 a dňa 03. 07. 2009). Náklady za vyhotovenie kópií tak predstavujú sumu 21,16 Eur [7,06 Eur + 2,64 Eur + 2,01 Eur + (6,67 Eur + 19 %)].

Uznesenie Okresného súdu F. č. Tp 122/2004-82 zo dňa 25. 06. 2004 bolo zrušené uznesením Krajského súdu F. č. 4Tpo/64/2004-193 zo dňa 02. 09. 2004 a tým boli splnené podmienky podľa zákona č. 58/69 s tým, že za uvedené nezákonné rozhodnutie patrí navrhovateľovi náhrada, uplatnil si ju za nevyplatenú mzdu za čas strávený vo väzbe. V konaní nebolo sporné, že navrhovateľ bol vzatý do väzby a obmedzenie jeho osobnej slobody trvalo od 22. 06. 2004 do 02. 09. 2004, t. j. 72 dní v Ústave na výkon väzby v U.. Z potvrdenia zamestnávateľa navrhovateľa D. F., a. s. bolo zistené, že bol ich zamestnancom od 01. 12. 2011 do 31. 03. 2006. Od 01. 06. 2004 pracoval na pracovnej pozícii technický riaditeľ spoločnosti s mesačnou mzdou 30 000,-- Sk. Pracovný pomer ukončil dohodou. Zároveň zamestnávateľ v uvedenom potvrdení potvrdzuje, že z dôvodu vyšetrovacej väzby nebola navrhovateľovi v mesiaci júl 2004 vyplatená mzda vo výške 17 107,-- Sk a v mesiaci august 2004 vo výške 30 000,-- Sk. Navrhovateľ si po upravení návrhu, kde súd v časti na pojednávaní dňa 09. 05. 2012 pripustil zmenu petitu návrhu uplatnil za nevyplatenú mzdu sumu 552,52 Eur, ktorú súd navrhovateľovi v plnom rozsahu priznal. Pri priemernom zárobku za druhý štvrtrok v roku 2004, kde bola priemerná hodinová mzda 60,05 Sk v pomere k počtu hodín za 256 hodín a náhradu za štátny sviatok dňa 05. 07. 2004, t. j. za 264 hodín.

K námietke odporcu, že zmluvu o právnej pomoci neuzavrel navrhovateľ ale jeho manželka súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, ak nepoužije obvinený právo zvoliť si obhajcu a ak mu ho nezvolí ani jeho zákonný zástupca, môže mu ho zvoliť jeho príbuzný v pokolení priamom, jeho súrodenec, osvojiteľ, osvojenec, manžel, druh, ako aj zúčastnená osoba. Pojem zvolený obhajca pri tom nemožno vykladať tak, že iná osoba ako obvinený iba „vyberie“ konkrétneho obhajcu a samotnú zmluvu uzavrie obvinený osobne. Pri zvolení obhajcu (analogicky aj pri ustanovenom obhajcovi) treba postupovať rýchlo a účinne, aby bola zabezpečená obhajoba obvineného už pri počiatkových (vyšetrovacích) úkonoch orgánov činných v trestnom konaní a súdov a aby neboli porušené práva a zákonom chránené záujmy obvineného. Preto má súd za to, že zmluvu o právnej pomoci mohla v prospech B. G. uzavrieť aj jeho manželka.

Na základe vyššie uvedeného súd potom priznal navrhovateľovi náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 21. 06. 2004 vo výške 31 922,23 Eur a náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe - uznesenie OS Trnava zo dňa 25. 06. 2004 vo výške 552,52 Eur.

Súd neakceptoval názor odporcu na zníženie náhrady škody v zmysle § 450 OZ a mal za to, že odporca nepreukázal dôvody hodné osobitného zreteľa preto, aby došlo k zníženiu náhrady škody. Pokiaľ poukazoval na dôvody vyššie uvádzané, súd ich nepovažoval za dôvody hodné osobitného zreteľa pre použitie daného ustanovenia. Súd poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľ si uplatnil náhradu škody z

nezákonných rozhodnutí, ktorá mu vznikla úhradou trov obhajoby a náhrady mzdy. Inú náhradu škody si neuplatňoval. Súd poukazuje na to, že strávil vo väzbe niekoľko mesiacov a trestné stíhanie trvalo šesť rokov, čo poznačilo celý život navrhovateľa vzhľadom na dlhotrvajúci stav právnej neistoty, úzkosti, straty dôvery v činnosť polície a v pretŕhanie rodinných, priateľských a iných väzieb.

Navrhovateľ si uplatnil úrok z omeškania, ktorý súd podľa § 517 ods. 2 OZ a nariadenia vlády č. 87/95 Z. z. v platnom znení priznal z priznanej sumy, a to odo dňa 26. 08. 2010, t. j. odo dňa nasledujúceho po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie na MS SR, ktorá bola doručená dňa 25. 08. 2010, keďže si odporca svoju povinnosť včas a riadne nesplnil, čím sa dostal do omeškania, keďže týmto dňom bol odporca požiadaný o plnenie zo strany navrhovateľa (§ 563 OZ).

Navrhovateľ bol v konaní úspešný, uplatnil si náhradu trov konania. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 OSP a priznal navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia a trovy predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, tieto vo výške 1167,24 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 4286,82 Eur. Trovy právneho zastúpenia, ktoré súd priznal považoval za účelné a vynaložené v danom konaní. Ide o právne úkony, príprava a prevzatie zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, hodnota úkonu 486,34 Eur, návrh, vyjadrenie k odporcu zo dňa 06. 07. 2011, účasť na pojednávaní dňa 15. 03. 2012, vyjadrenie zo dňa 26. 04. 2012, účasť na pojednávaní dňa 09. 05. 2012, za každý úkon 486,34 Eur + za úkony v roku 2011 za každý režijný paušál 7,63 Eur a za úkony v roku 2012 režijný paušál 7,41 Eur. Navrhovateľ uplatnil si náhradu cestovného za deň 15. 03. 2012 L. - R. R. a späť spolu 494 km ($494 \times 0,183$ Eur) + 1,469 Eur $\times 8,5/100 \times 494 = 152,08$ Eur, cestovné za deň 09. 05. 2012 L. - R. R. a späť za 494 km ($494 \times 0,183$ Eur) + 1,460 Eur $\times 8,5/100 \times 494 = 151,71$ Eur, a to za použitie motorového vozidla K. A6, ŠPZ: KE 608 FE. Zároveň si navrhovateľ uplatnil náhradu za stratu času za deň 15. 03. 2012 a za deň 09. 05. 2012 za 12 začatých polhodín $\times 12,725 = 152,70$ Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení dvojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, kto ho robí - odvolateľ, ktorej veci sa týka, v akom rozsahu odvolateľ napáda rozhodnutie, v čom je rozhodnutie alebo postup okresného súdu nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v dvoch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa (§ 205 ods. 1 OSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 OSP, odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný neplní dobrovoľne to, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie v zmysle zvláštného predpisu.

Banská Bystrica 09. 05. 2012

JUDr. Libuša Záthurecká
sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia: Anna Trnovská